

dets sammenhængskraft som værende af stor betydning for det danske samfund, og det kan jeg selvfølgelig kun være enig i. Men vi Socialdemokrater mener, at det er på høje tid, at regeringen ikke nøjes med de smukke ord, der skal nemlig noget handling til.

Boligpolitikken er af afgørende betydning for sammenhængskraften i det danske samfund, og her spiller de almene boliger en helt central rolle for vores fællesskaber i hverdagen. Derfor skal boligpolitikken bidrage til at udvikle et stærkt fællesskab, hvor folk mødes og lever sammen på tværs af sociale skel. Den udfordring har den nuværende regering imidlertid ikke formået at løfte, og udfordringen vil heller ikke blive løftet med det her lovforslag, desværre.

Socialdemokraterne konstaterer, at Folketinget står ved en skillevej, når det gælder vores almene sektors fremtid. Vil Folketinget investere i at sikre, at vi fremover har en konkurrencedygtig almen sektor, der både løser boligsociale problemer og er en attraktiv boligform for folk med arbejde og almindelige indkomster og således udgør en vigtig del af boligforsyningen, eller vil man fortsætte nedslidningen af de fysiske omgivelser og de seneste års opbremsning af nybyggeri, så det til sidst kun er borgere uden andre muligheder, der bor i de almene boligområder, mens almindelige mennesker er henvist til ofte dyre private boliger? Det er det valg, vi står over for i dag. Regeringen kunne med lovforslaget have rådet bod på 7-8 års boligpolitiske forsummelser, men regeringen forpasser desværre chancen.

Forudsætningen for at sikre en almen sektor i fortsat udvikling og med en blandet beboersammensætning er, at der bygges nye almene boliger, der skal være betalelige, og at de eksisterende boliger bliver renoveret. Man vil nemlig kunne sikre, at den negative spiral i de udsatte boligområder kunne stoppes, ved at igangsætte en sammenhængende og koordineret indsats over en længere årrække, der bl.a. kunne sikres via en finansiering af radikale fysiske omdannelser i de udsatte boligområder.

Men problemet med det her lovforslag er, at der ikke kommer gang i nybyggeriet, at der ikke kommer gang i renoveringerne, og at der ikke laves en konkurrencedygtig starthuseleje i nybyggeriet. Og så sættes der ikke gang i de helt nødvendige energirenoveringer i den almene sektor og heller ikke i nybyggeriet.

Sidst, men ikke mindst, forspilder lovforslaget muligheden for at lave en samlet ghettostrategi for afvikling af vores udsatte boligområder i Danmark.

Derfor stiller oppositionen i dag et ændringsforslag til L 208. Og hvorfor gør vi det? Det gør vi, fordi ghettoiseringen desværre har bidt sig fast. Vi har i dag store almene boligområder, hvor der er en alt, alt for stor koncentration af sociale problemer og af mennesker, der af forskellige årsager lever på kanten af samfundet i udsatte livssituationer.

Der skal ikke herske nogen tvivl om, at vi Socialdemokrater ønsker et helt Danmark. Vi ønsker ikke et Danmark, hvor vi lever adskilt fra hinanden, hvor vi ikke bor i samme boligområder, og hvor der er stor forskel på, hvad det er for en start på livet, vi er i stand til at tilbyde vores børn og unge. Derfor foreslår vi med det her forslag et konkret tiltag, som vi tror vil kunne spille en betydelig rolle i forhold til at sikre en positiv udvikling i de udsatte boligområder. For det handler om, at en række kommuner, der har kørt på frihjul igennem årtier, og som ikke har bygget tilstrækkelig mange almene boliger og dermed ikke har påtaget sig en tilstrækkelig stor del af det boligsociale ansvar, i fremtiden får bygget flere almene boliger og dermed påtager sig et boligsocialt ansvar.

Det er jo sådan, at de borgerlige partier ofte i festtaler hylder det kommunale selvstyre, og det har man så brugt 8 år på at nedbryde. Og det kan virke lidt paradoksalt, især for Socialdemokraterne, som er stærke tilhængere af det kommunale selvstyre, men som ikke mener, at det kommunale selvstyre skal bruges til, at en række kommuner – især nord for København – ikke bygger almene boliger. Det har nemlig aldrig været ideen med det kommunale selvstyre, at en række kommuner kan melde sig ud af den boligsociale indsats. Og det har heller aldrig været ideen med det kommunale selvstyre – og det ville også være ærgerligt – hvis vi her i Folketinget endte med at definere det kommunale selvstyre som retten til ikke at påtage sig et boligsocialt ansvar.

Hvis de borgerlige partier stemmer imod det her forslag, tilkendegiver de jo i virkeligheden ret klart, at de velstillede kommuner ikke skal påtage sig en større del af det boligsociale ansvar, og det er da en besynderlig tilgang til det danske samfunds fortsatte udvikling, at de ikke vil være med til at påtage sig en del af ansvaret.